

Interview Annemieke Verkerk

“Miek, de auto staat in de weg. Er kan niemand meer langs”, roept haar buurman over de schutting van de kattenopvang. Iemand anders reageert misschien geïrriteerd of met een diepe zucht. Annemieke Verkerk (53) niet, ze giebelt en zegt: ‘tegenwoordig is geduld een schone zaak hé?’ En dat tekent haar. Want ondanks haar turbulente leven, blijft ze altijd enorm positief.

“Pak je
geluksmomenten
en geniet nooit
met mate!”

Annemieke kent het woord beperkingen niet. Ze spreekt liever van uitdagingen. Tijdens haar leven zijn die vaak op haar pad gekomen, maar ze blijft - zoals ze zelf zegt - manisch positief. Inmiddels is ze 53 met CF en andere gezondheids-uitdagingen. “Al focus ik me daar niet op. Ik kijk elke dag wat mogelijk is en draai negativiteit om in iets positiefs. Ik pak mijn geluksmomenten: zoals een cappuccino in de ochtend of het werk met de katten. Geniet nooit met mate: dat is mijn levensmotto.”

Tekst Floor de Wilde

Fotografie Archief Annemieke en Floor de Wilde

DE NATUUR IN

Annemieke groeit op in Uithoorn en De Kwakel, samen met haar ouders en zus Katinka. Haar zus is op 36-jarige leeftijd overleden en had ook CF. “We waren onafscheidelijk als zussen. Totaal verschillend, dat wel. Katinka had enorm veel humor, maar kon soms wat sikkeneurig zijn. Ik fleurde haar altijd op. Ondanks CF haalden we allebei alles uit het leven. Zo volgde ik in Amsterdam een opleiding tot maatschappelijk werker en had ik lange tijd een eigen schoonheidssalon. Katinka was opgeleid tot biochemicus. Ze zei toen al tegen me: ‘voor mij komen de medicijnen denk ik te laat, maar voor jou komen ze precies op tijd.’”

Samen met haar zus zou ze nog graag eens theeleuten. Of struinen door Amsterdam, zoals ze vroeger altijd deden. Eerst thee en taart, dan winkelen, lunchen en eind van de middag langs de Jamin om veel snoep te halen voor in de bioscoop. Al gaat Annemieke tegenwoordig na een dagje

Links Katinka, rechts Annemieke

stad, het liefst zo snel mogelijk weer terug naar Uithoorn. “Ik ben een dorpsmens in hart en nieren. We zijn opgegroeid in een villa in De Kwakel. Ik bracht uren door in de tuin en de weilanden. Toen was voor mij geluk: zelf fruit plukken in onze boomgaard en neerploffen in de hooiberg (met soms een distel in je bil, auw)! Luisteren naar het ruisen van het gras, het tjirpen van de vogels en alleen zijn met mijn gedachten. Niets meer, niets minder.”

KATTENKWAAD

De wereld van CF zag er anders uit toen Annemieke en Katinka opgroeiden. “Vroeger lagen we in het ziekenhuis met alle CF’ers op één zaal. We hadden de grootste lol en haalden altijd kattenkwaad uit. Onze ouders waren niet betuttelend en lieten ons erop uitgaan: dagjes varen, feestjes en écht leven.”

Katinka had als kind al vaak longproblemen, bij Annemieke uitte CF zich meer in haar maag en darmen. Pas toen Annemieke zelf meer longproblemen kreeg, begreep ze hoe heftig dit was. “Ik kwam niet in aanmerking voor een longtransplantatie en begon laat met elexacaftor/tezacaftor/ivacaftor (Kaftrio). Voor de tijd van de CFTR-modulatoren hoestte en proestte ik na het opstaan wel één uur lang. Ik dacht dan vaak aan de hoestbuien en benauwdheid van mijn zus en hoe beangstigend

dat voor haar is geweest. Maar Katinka had gelijk: deze medicijnen kwamen voor mij precies op tijd. Sindsdien is mijn kwaliteit van leven vooruitgegaan. Mijn longfunctie was nog maar 28% en is nu gestegen naar 40%.”

LIEFDE VAN JE LEVEN

In 1995 leert Annemieke per toeval Els kennen, haar grote liefde. Haar opa en oma hadden een ziek katje thuis, ze belden met Stichting Help De Zwerfkat en daar was Els, de eigenaresse. Lang niet iedereen in de familie van Annemieke stond achter deze liefde en ze was nog getrouwd met haar toenmalige man. Toch volgde ze haar hart: “We zijn 26 jaar zo gelukkig geweest samen. We hadden écht onze eigen humor en begrepen elkaar. Tot het allerlaatste moment. Els is heel ziek geworden en ik heb haar acht maanden intensief verzorgd. Zelfs voordat ik modulatoren kreeg en ik dus regelmatig flink ziek was.”

De stichting bestaat al veertig jaar. Als team hebben Annemieke en Els zich samen jarenlang intensief ingezet voor de stichting, tot aan het overlijden van Els in 2021. “In het begin gingen we naar verlaten boerderijen waar talloze katten waren achtergelaten. We brachten ze naar onze opvang, gaven ze medische zorg en socialiseerden ze. De meesten gingen dan na een tijdje door naar een nieuw thuis.

We hadden wel 100 katten in de opvang en vaak een elftal zorgintensieve katten in ons huis, net als een paar kansarme honden. Toen Els ziek werd, zijn we het gaan afbouwen. Maar we bleven het altijd samen doen! Ik verzorgde de katten en Els ging zich meer focussen op de administratieve zaken. Ik vond dat belangrijk, ik wilde absoluut niet dat Els het gevoel kreeg dat ze er niet meer toe deed.”

VOLUIT LEVEN

Naast alle positiviteit is Annemieke ook realistisch: “Natuurlijk heb ik wel eens een dag dat mijn gezondheid niet helemaal meewerkt. Ik denk dan: oké vandaag was afschuwelijk en morgen wordt afzien, maar daarna ga ik weer opknappen. Het meeste baal ik soms van mijn CFRD (CF-gerelateerde diabetes) omdat je hier 24/7 mee bezig bent: mentaal en fysiek. Even balen is goed, daarna weer door. Heb je CF? Wees dan niet bang om dingen te ondernemen én volg je hart. Hoeveel mensen sterven op hun tachtigste en zijn misschien zestig jaar van hun leven doodongelukkig geweest? Nee, dan word ik liever 55 jaar, maar wel met het idee dat ik volop heb geleefd én altijd mijn hart heb gevolgd.” ●

Stichting Help De Zwerfkat

Stichting Help De Zwerfkat biedt tegenwoordig onderdak aan zo’n 40 tot 50 oudere katten. Zij zijn met pensioen en brengen hun laatste levensfase door in het pension bij Annemieke. Samen met één onmisbare, vaste kracht en vrijwilligers verzorgen ze de pensionado’s. De stichting ontvangt geen subsidies en is daarom afhankelijk van donaties.

Meer weten?

Kijk op: helpdezwerfkat.nl.

